

A POSTAGALAMBTÓL A FÉNY SEBESSÉGÉIG

A hírközlésnek az Idő és Távolság ellen folytatott küzdelmében az első ütközetet Charles Havas, a történelem legelső hírügynökségének alapítója nyerte meg közel másfél évszázaddal ezelőtt. Igaz, a rendszeres postaszolgálat már nem volt a gazdagok kiváltsága, bárkinek rendelkezésére állt, de a fejlődő gazdasági élet gyorsabb ütemű hírközlést követelt. Charles Havas 1835-ben postagalambokkal küldte információit előfizetőinek, a francia és angol lapoknak. A gőzmozdony és gőzhajó három napot igényelt, a galambocskák hat óra alatt röptültek Párizsból Londonba. A gőzmozdony óriási haladást jelentett a lóvontatta postakocsival szemben, hiszen a ló izomerejéből kipréselt maximális óránkénti sebességet 12—15 kilométerről egyszeriben 40—50 kilométerre emelte. Az új közlekedési eszköz a század derekán mélyreható változásokat okozott az emberek életében, a hírközlés azonban nem elégedett meg a vasparipa sebességével sem. Charles Havas felhasználta Chappe optikai táviróját is, de ez a szemafor-rendszer sem tudott lépést tartani az ipari forradalom diktálta ütemmel.

Ha leszögezhetjük, hogy a sajtó születési bizonyítványát Gutenberg gépén nyomták, elmondhatjuk azt is: a modern hírügynökségek bölcsőjét az elektromos hullámok ringatták. J. D. Bernal úgy véli, a *villamos táviró* feltalálásához nem annyira az általános, közérdekű értesülések területén mutatkozó hiányosságok vezettek, mint inkább „az áruk vagy nyersanyagok árára vonatkozó információk pénzben kifejezhető azonnali értéke“. A gyáros minél gyorsabban meg akarta tudni, honnan vásárolhat előnyösebben, hol alacsonyabb a nyersanyagok ára, a kereskedőt pedig a készáruk piaci ára érdekelte. Az ipari forradalom a tőkés termelés, valamint az államgépezet, tőzsdei élet, haderő, sajtó egyidejű koncentrációjához vezetett. Mindez gyorsabb és hathatósabb híradástechnikát követelt. Az elektromos táviró feltalálásával a hírközlés már felhúzta a mérőföldes csizmát. Nem véletlen tehát, hogy egyes hírügynökségek még ma is a *távirati ügynökség* elnevezést viselik. Így például ATS = *Agence Télégraphique Suisse*, MTI = *Magyar Távirati Iroda*, TANJUG = *Telegrafska Agencija „Nova Jugoslavija“*.

Az ember keze írta szó most már a villám sebességével száguldott a drótok hosszában, a hírközlés nagy lendülettel fejlődött, de a „villámfutár“, a sürgöny nem hagyhatta el a szárazföldet. Angliába még mindig postagalambok vitték a híreket, mert a szigetország és a kontinens között ott húzódtott a La Manche-szatorna. Az Angliát és Franciaországot összekötő kábelt már 1850-ben lefektették, de Amerika és Európa között csak a gőzhajók egyre növekvő — a türelmetlen üzletemberek és újságolvasók számára még mindig alacsony — sebességével közlekedhettek az információk. 1865-ben Lincoln elnök meggyilkolásának híre tíz nap alatt jutott el Európába. Egy évvel később az első *interkontinentális kábel* már ott feküdt az óceán fenekén, a sürgönyök percek alatt röptültek az Óvilágból az Újvilágba és vissza. A kábelsürgöny azonban drága jószág volt, szavanként egy dollárba került, és a táviratnak minimálisan húsz szót kellett tartalmaznia. Emiatt

azután bizonyos monopolhelyzet alakult ki, mert csak néhány, tőkeerős lap engedhette meg magának a kábelezés luxusát. A tengerentúlon a kábelkorszak előtt a washingtoni újságoké volt a hivatalos hírek monopóliuma, míg a külföldi információk kizárólag forgalomba hozásával — az Európából érkező hajók jövöltábol — a New York-i hírlapok foglalkoztak. A távirópoznák erdeje azonban egyre sűrűbbé vált Európában is, az Egyesült Államokban is. Az információk tömege eljutott a vidéki újságokhoz, erről a hírügynökségek gondoskodtak, amint egymással versengve letörték a kábelmonopóliumot.

Világügynökségek

Havasnál dolgoztak — és tanultak — Paul-Julius Reuter és Bernhard Wolff is. Reuter 1851-ben, Londonban megnyitotta a brit hírügynökséget, míg Wolff Berlinben már 1849-ben megalapította a Bureau Wolff céget, amely eleinte kizárólag kereskedelmi információk továbbításával foglalkozott. E három európai ügynökség — Havas, Reuter, Wolff — évtizedeken át kezében tartotta a világ hírközlő hálózatát. Az Egyesült Államok, hogy így fejezzem ki magam, saját magával volt elfoglalva, első hírügynöksége — a New York Associated Press — csak belső hírszolgáltatásra rendezkedett be, amerikai híreket továbbított amerikai lapoknak. Volt is mit közölnie, hiszen 1860-ban kitört a polgárháború, és „rászoktatta“ az amerikai közönséget az újságolvasásra.

A XIX. század utolsó évtizedeiben a hírek világpiaca alaposan felduzzadt. 1890-ben csak Európában 400 különböző újság létezett, közöttük számos, nagy példányszámban megjelenő napilap. Így hát az újság is a „nagy üzletek“ kategóriájába került. A nagy példányszám megvalósításához hozzájárult a rotációs nyomdagép, elsősorban azonban az 1886-ban feltalált linotype szedőgép. Az új eszközök növelték a nyomtatás sebességét, az újságoldalak száma megszorodott, egyes lapok naponta már több kiadásban jelentek meg, az oldalakat egyre több információval, hírrel kellett megtölteni. A távbeszélő, majd a drótnélküli táviró, később e kettő kombinációjából eredő rádiótelefon megjelenésével — úgy látszott — megoldódtak a hírközlés sebességének problémái is. A telefon ebből a szempontból legyőzte a távirót, hiszen az emberi beszéd mégiscsak gyorsabb, mint az emberi ujj mozgása, még ha a távirógépnél a gépirás világbajnoka veri is a billentyűket. Mindent összevetve leszögezhetjük, hogy a hírközlés elérte az abszolút sebességi rekordot, hiszen az elektromos vezetéken vagy a vezeték nélkül, elektromágneses hullám segítségével továbbított hír már a fény sebességével száguldot.

Még ez sem elégítette ki a modern hírközlés igényeit. Olyan tenger alatti kábeleket fektettek le (az elsőt Skócia és Kanada között 1955-ben), amelyek telefonbeszélgetéseket továbbítottak. Eleinte 36 beszélgetést egyidőben, ugyanazon a kábelben. 1963-ban a Widemouth (Anglia) és Tuckerton (USA), majd 1964-ben Tokió és a Hawaii-szigetek között elhelyezett vezetéken már 128 egyidejű beszélgetést lehetett folytatni. Ez a rekord a távközlési műholdak üzembehelyezésével megdőlt, mert az egyszerre történő beszélgetések száma 240-re emelkedett.

A táviratok feladására, vételére, továbbítására és kézbesítésére, valamint a telefonbeszélgetésekre elpazarolt időt a telex segítségével sikerült kiiktatni a híranagok körforgásából. A távgépiró — a telex — a telegráfia és a telefónia sikeres társításából keletkezett, és a központon keresztül tárcsázott közvetlen összeköttetést teremtett a tudósítók és a hírügynökség, valamint ez utóbbi és előfizetői — szerkesztőségek, bankok, biztosító társaságok, tőzsdék — között.

Nincs helyünk a számtalan műszaki újítás, találmány ismertetésére, amelyek rendkívül meggyorsították a hírközlést. A sajtóügynökségek átalakultak, egyesek eltűntek, másoknak adták át helyüket. Jelen pillanatban a következő „világügynökségek“ (az UNESCO meghatározása) léteznek: Associated Press (AP), United Press International (UPI) — mindkettő az Egyesült Államokban székel, Reuter, Nagy-Britanniában, Agence France Presse (AFP), Franciaországban és TASZSZ (Tyelegrafnoje Agencstvo Szovjetszkovo Szozjuzja) a Szovjetunióban. Ezek a világügynökségek uralkodnak az információk

piacán. E gigászi méretű vállalkozások ma már nemcsak a magában vett sajtót látják el híryaneggal, riportokkal, képekkel, kommentárokkal, képregényekkel, sőt karikatúrákkal, hanem a rádióállomásokat és tévéadókat is. Hírforrásaik monopóliumot alkotnak, kommentárjaikat, továbbadott híreiket szabványosították.

Ez a standardizálás már az első világháború után létezett. „A sajtóban, akár az iparban, a monopolhelyzet kenyeres pajtása a szabványosítás. A hírek standardizálása az ügynökségek műve” (Georges Weill: *Le Journal. Origines, évolution et rôle de la presse périodique*. Paris, 1934). Ez a szabványosítás főleg azokban az országokban van hatással az emberek véleményének bizonyos irányban való alakítására, ahol a nagy ügynökségek székelnek. „Végső fokon ez a monopólium és a standardizálás oda vezet, hogy olyan emberek, akik sok ezer kilométerre élnek egymástól, ugyanazon híreket olvassák, ugyanazon orientációnak megfelelő tálalásban, s e hírek ugyanolyan módon hatnak a világ dolgairól alkotott véleményük kialakítására” (H. Dona—E. Preda: *Cinci coloane pe a-ntiia*. București, 1968).

A második világháború után a gyarmati rendszer felbomlási folyamata, a szocialista országok megerősödése a világ hírközlési térképén is mély nyomokat hagyott. 1950 és 1960 között Ázsiában, Európában, Dél-Amerikában s — első ízben — Észak- és Közép-Afrikában, a függetlenné vált országokban sok, új *nemzeti hírügynökség* alakult. 1950-ben 54 országra elosztva 96 ügynökség létezett, 1966-ban e hírszolgálati irodák száma (82 országban) elérte a 160-at (*L'information à travers le monde*, UNESCO, Paris, 1966). Ennek ellenére még számos fejlődésben lévő országnak nincs saját hírügynöksége. Ezért azután, a többi között, a trópusi Afrika országai gyakran csak London vagy Párizs útján cserélhetik ki híreiket. Még azok az európai országok sem tudnak megenni a „világügynökségek” külföldi hírszolgálatára nélkül, amelyek pedig megfelelő műszaki és anyagi eszközökkel rendelkeznek és állandó tudósítokat tartanak különböző fővárosokban.

„A nemzeti hírügynökségek megszervezésének nagy politikai jelentősége van, mert a nemzetközi eseményekkel kapcsolatos tájékoztatás tekintetében függetlenséget ad. E függetlenség biztosítását természetesen csak a nagy ügynökségektől befutó táviratok tömegének megválogatása révén, illetve a nemzeti ügynökségek által, az információk megszerkesztése közben adott értelmezés útján lehet valóra váltani” (H. Dona—E. Preda i.m. 108). A nemzeti hírszolgálati irodák számának növekedése egyben azt jelenti, hogy a fejlődő országok, kis és közepes nagyságrendű államok az információcserét minden idegen befolyástól és korlátozástól mentesen gyakorolhatják.

Az Agerpres gépezete

Mielőtt kimennék az Agerpreshez, átlapozom a *Handbuch der Weltpresse* 1931. évi kiadását. Megtalálom az Agerpres elődjének adatait. *Orient-Radio* (rövidítve RADOR) volt a neve, 1921-ben jött létre, és a *Handbuch* szerint fiókjai voltak az ország nagyobb városaiban. Én csak a temesvári „fiókot” ismertem. Az egyik napilap szerkesztője volt, telefonon adta le helyi híreit, ezek azután postán érkeztek vissza Temesvárra a Radortól. Négy, öt nap múlva... Franyó Zoltán például már operatívabban dolgozott, mert a *6 Órai Újság* számára a gyorsvonatok mozdonyvezetői hozták a reggeli fővárosi lapokat. A Rador inkább külpolitikai híreket, gazdasági természetű információkat adott el előfizetőinek. 1926-ban megkísérelte a belföldi hírszolgálat beszerzését, de ez, amíg csak létezett, kezdeti, kísérleti állapotban maradt. A Rador több mint húsz évig volt Románia „nemzeti ügynöksége”. Két évtized hosszú idő, ezalatt a hírszolgálat sokat fejlődött, de az 1949-ben megalakult AGERPRES (*Agentia Română de Presă*) mindössze egy szobát örökölt, benne két íróasztallal, hat székkal és néhány elavult Morse-távírógéppel.

És ma? Az Agerpres keretében szerkesztők, fordítók, korrektorok, gépkezelők, fényképészek, laboránsok, gépirónók, riporterek és fotoroporterek, nyomdászok egész hadserege dolgozik. Az első kérdés, amelyet felteszek, az információk

eredetére vonatkozik. Az Agerpres 28 külföldi hírügynökséggel áll összeköttetésben. Ezek között természetesen ott vannak a „világügynökségek“, az *Associated Press*, *United Press*, *Reuter*, *France Presse*, *TASZSZ*. Az első négygel, a nyugatiakkal, előfizetéses alapon dolgozik, a nemzeti hírügynökségekkel pedig, a legtöbb esetben, a hírek kicserélése alkotja az együttműködés bázisát. Ezt úgy kell érteni, hogy a legtöbb nemzeti ügynökséggel történő hírcsere alapját — akár szocialista országok hírszolgálati irodáiról van szó, akár másokról — nem a nemzetközi, hanem a belföldi hírek, valamint az illető ország bizonyos nemzetközi kérdésekben elfoglalt álláspontját tükröző anyagok alkotják.

A helyzet, amint látom, bonyolult, ezért felteszem a kérdést: hány forrásból „táplálkozik“ az Agerpres gépezete? A nemzetközi és nemzeti ügynökségek szállította információk hatalmas tömegén kívül nagy mennyiségű — 1969-ben több mint 700 — újság, folyóirat, szaklap érkezik, az ezekből kiválasztott szemelvények, kivonatok szolgáltatják a sajtószemlék, kommentárok alapját, sőt nem egy esetben a napi információs anyagot is. Hiszen a Párizsban délután megjelenő *Le Monde* például másnap reggel már a szerkesztők asztalán fekszik. Tehát igen friss. Az Agerpres sok fővárosban működő, állandó tudósítói mindennap leadják az illető ország sajtójából kiválasztott szemelvényeket, információkat, ugyanakkor riportokat, hírmagyarázatokat írnak. Milyen úton érkezik az információk tömege? A válasz, amint röviden hangzik („kábelen és rádión“), magyarázatra szorul.

Az Agerpres külön *rádióállomása* előre megállapított hullámhosszon, állandó összeköttetésben áll a külföldi ügynökségek rádióleadóival. A híryanag az Agerpres vevőállomásától kábelén érkezik a központi épületbe, a telexgépek termébe. Ugyanide futnak be a *közvetlen kábelvonalakon* érkező táviratok is. Tehát: az adóállomáson leütött betű elektromos jelek alakjában egy vezetékpáron jut el az Agerpres vevőkészülékébe, ahol egy elektromos érzékelő szerv és a mechanikus nyomtató szerkezet papírra gépeli az adást.

A *telexgép* valójában rendkívül gyorsan dolgozó írógép. A távgépíró teremben tucatnyi ilyen készülék zakatol állandóan, papírtekercek kilométereit öntik ki magukból, ezeken angol, orosz, francia, német, spanyol nyelvű szövegek tömővülnek sűrű sorokban. Minden nagyobb ügynökségnek külön telexvevőgépe van. A *France Presse* éppen tőzsdei árfolyamokat ad le, a *Tanjug* gépén szünet van, az *Associated Press* készüléke a napi információkat kopogja. Az Agerpres lépést akar tartani a korszerű hírszolgálatot jellemző, állandóan növekvő adási és vételi sebességgel. Megalakulásakor még Morse-rendszerű táviratok érkeztek. Azokat kellett előbb „átfordítani“, hogy a jelekből betűk keletkezzenek, a betűkből az idegen nyelvű szöveg. A román nyelvre átültetett híryanagot kifutók vitték a fővárosi lapokhoz. Ma már telexhálózat köti össze az Agerprest a bukaresti és vidéki lapokkal.

1963-ig a távgépíró készülékek 50 *baud* sebességgel dolgoztak, azaz percenként 400 írásjelet adtak le a központi lapoknak („*baud*“ = J. M. E. Baudot, francia távirász nevéből). 1963 óta a sebesség már 75 *baud*, azaz 600 írásjel percenként. Létezik még egy különleges vonal, amely már 800 írásjelet ad le egy perc alatt (100 *baud*). A megyei lapok felé áramló táviratok sebessége: 400 írásjel percenként.

A híryanag tehát, akár rádión, akár kábelén érkezik, ide fut be, ebbe a lármás terembe. A zaj eileni küzdelem ezekben a sokgépes termekben, gépzajtól vibráló folyosókon az Agerpres gondjai közé tartozik. Íme, a hírszerkesztők szobája, ide kerülnek a telexgépekből kiömlő tekercek. A falakat, a mennyezetet utólag beépített hangnyelző lemezek borítják. És mint minden utólagos hangszigetelés, még mindig nem biztosít teljes hangvédelmet. Hiányzik a csöposta, mert

a Scinteia-Ház egykori tervezői — pedig sajtópalotát építettek — nem gondoltak a légnyomásos csőszerkezet beépítésére, amely másodpercenként 10—20 méteres sebességgel szállíthatná a fémhengerekbe zárt kéziratokat, tekercseket. A *Scinteia* szerkesztőségében már működik egy ilyen csőposta, és az Agerpres is tervbe vette felszerelését.

Mindamellet az anyag meglepő gyorsasággal érkezik a fordító-szerkesztők asztalára. Íme — mutatják nekem —, ez az asztal a szocialista országoké, az ott az európai asztal, amaz Ázsia, túl van Amerika, a belső argó szerint a „Kelet”-nek elnevezett asztalra kerülnek a fejlődő országok hírei. Ebbe a szobába érkezik — közvetlenül — egy sorozat, telexen, a világügynökségek anyagából is, hogy a sürgősebb híreket azonnal fel lehessen dolgozni. A szerkesztők termének szomszédságában, külön helyiségekben működnek azok a telexek, amelyek az Agerpres külföldi és belföldi tudósítói által leadott anyagot felveszik, továbbá ahol a távbeszélőn érkező információkat, riportokat, kommentárokat magnetofonszalagra rögzítik.

Ákarmilyen eredetű s bármely nyelven érkező anyagról van szó, a végső stáció: a szerkesztő asztala. Ő az, aki az idegen nyelvű szövegből román nyelvű információt teremt. Gyakran előfordul, hogy ugyanazt a hírt valamennyi nagy ügynökség leadja. A szerkesztő ilyenkor egy hírbe tömöríti a különböző verziókat. Az ilyen információk élén áll az eredetét jelző szó: „Agerpres.”

Hogyan jut el a híranyag lapjainkhoz?

De kapcsolódjunk be a hírügynökségünk termeiben uralkodó, gyors mozgást diktáló légkörbe. Íme a helyiség, ahova a már megszerkesztett szövegek érkeznek. Itt állnak a távgépíró készülékek, amelyek a hazai lapokhoz továbbítják az anyagot. Minden megyei lapnak van telexe! Ez azt jelenti, hogy a nap bizonyos szakaszában, valamennyi megyei laphoz eljut — román és magyar nyelven, az esettől függően — az Agerpres belföldi és külföldi híranyaga.

Elmélázva nézem a papírkígyókat faló, energikus gépeket, a zaj hirtelen elnémul, én egyszerre huszonhat évvel fiatalabb vagyok, képzeletem a nagy sajtópalotából visszaröppent a múltba, abba a háromszobás szerkesztőségbe, ahol nincs bizony telex, írógép is csak kettő, ócska alkotmányok, a rádió sem kevésbé ócska, valaki kölcsön adta. A bukaresti lapok csak harmadnapra érkeztek, mi a rádiót hallgattuk, onnan gyorsítottuk le a híreket, belföldieket, külpolitikai információkat egyaránt. Bezzeg örültünk volna mindannyian, akik 1945 nyarán a kolozsvári *Igazság* szerkesztőségében dolgoztunk — Kőműves Géza, Tamás Gáspár, Gáll Ernő, Dános Miklós, László Béla, Kovács András, Somlyai László, szegény Balla Karcsi, és a többiek — igen örültünk volna, ha a három szoba egyikében ott kopogott volna egy ilyen mindentudó gép...

Meglátogatom az Agerpres magyar nyelvű szerkesztőségét, amely nyolc évvel ezelőtt alakult, és ahol tizenhat fordító-szerkesztő dolgozik. Az adás délután fél négykor indul, és általában este tizenegyig tart. A „záróra” természetesen az eseményektől függ, mert néha éjfél utánig is eltart az adás. A szövegeket rendszerint egyenesen a telexbe diktálják, ami azt jelenti, hogy a hír negyedórán belül már el is jutott az *Előre* szerkesztőségébe és a vidéki lapokhoz. Az ütem itt is gyors. A tény, hogy az anyagot fordítani kell, nem okoz hátrányt, hiszen a magyar nyelvű hírek vidéki adása általában a román nyelvű adás után 10—15 perccel zárul. Tehát a megyei magyar lapok román „kollégáikkal” majdnem egyidőben kapják a híranyagot. Előfordul, hogy az Agerpres különböző, magyarra fordított szövegeiben

egy-egy lapársak szerkesztési és nyelvi hibákat fedeznek föl. Ha a munka gyors ütemét nem is vesszük enyhítő körülménynek, amennyire én tudom, az eredeti elképzelés szerint az Agerpres-anyag — nyersanyag. A lapok szerkesztősége anélkül, hogy az információk lényegéhez hozzányúlna, a szöveget magát stilizálhatja.

Néhány szót még a hazai sajtó céljait szolgáló, nagy példányszámban megjelenő Agerpres-közlönyökről. Egyikük, a *Meridiane* című, riportokat, kommentárokat, sajtószemlét, különböző dokumentumokat tartalmaz, míg a műszaki-tudományos értesítő a nemzetközi tudományos élet legfontosabb eseményeiről számol be. A külföld informálására több tájékoztató közlöny készül. Angol és orosz nyelven naponta, nem sokszorosítva, hanem nyomtatásban, nyomdatechnikai szempontból kifogástalan, vaskos bulletint adnak ki. Francia, spanyol, német és arab nyelven pedig hetente, illetve havonta háromszor megjelenő közlönyt állítanak össze.

Most menjünk át a drót túlsó végére, vizsgáljuk meg a hírek mozgásának fordított sorrendjét. Lássuk csak, hogyan készül az Agerpres továbbította hazai vonatkozású híryanag. Az általa sugárzott információk nemcsak belföldi eseményekre vonatkoznak, hanem egyben a román állam bizonyos nemzetközi kérdésekben elfoglalt álláspontját, kormányunknak, pártunknak nemzetközi síkon kifejtett tevékenységét tükrözik. Ezzel a munkával természetesen külön szerkesztőség foglalkozik, amely begyűjti a hazai lapokban megjelenő, az Agerpres riportereitől, levelezőtől és más forrásokból származó anyagot, szelektálja, rendezi, megszerkeszti őket. A román és magyar nyelvű szövegek a már ismertetett módon, telex úttján kerülnek a hazai lapokhoz, míg az angol, francia és spanyol nyelvre fordítottak a rádióleadó, valamint a távgépíró készülékek közvetítésével jutnak el külföldre. A telexgépek billentyűit régi gyakorlattal rendelkező, fürge ujjak verik. Itt, mellettem például valaki a fordítótól érkezett, külföldnek szóló cirillbetűs, orosz nyelvű szöveget latinbetűs szöveggé gépeli át — villámsebességgel.

Az első fényképeket a francia Niépce készítette 1826-ban, de a képtávíró, a telefotót csak egy évszázad múlva kezdték használni. Ma már nem tudna megenni nélküle sem a sajtó, sem a televízió. Amikor a tévéhíradó adása közben a bemondó frissiben érkezett fényképet mutat föl, arról kevesen tudják, hogy nem a szokásos úton jutott el a stúdióba. Tehát, hogy így mondjam, nem a megszokott eszközökkel dolgozó fotoriporter műve. Az Agerpres fényképeszeti osztályának riporterei kis, hordozható laboratóriummal szállnak ki a terepre. A filmet azonnal előhívják, és — az ugyancsak hordozható *telefotogép* segítségével — percek alatt leadják az Agerpresnek. Talán valamelyik behavazott hegycsúcsról, esetleg a Duna-deltából vagy árnyas erdő tisztásáról, mindenesetre nagy távolságról érkezett a kép, a korszerű híradástechnika fejlődésének ez újabb bizonyítéka. Ami a külföldi képeket illeti, az Agerpres egyes ügynökségekkel szerződést köt, tehát megvásárolja a képeket, másokkal pedig fényképet cserél. A külföldről képtávíró úttján vagy repülőgéppel, esetleg rendes postajáráttal érkező képanyagot eladja a hazai lapoknak, folyóiratoknak, a tévének. Feljegyeztem néhány ismertebb külföldi fotoügynökség nevét, amellyel az Agerpres összeköttetésben áll: *UPI*, *Keystone*, *AP*, *France Presse*, *Votava* (osztrák), *Publifoto* (olasz)... A képtávírászat fejlődésének bizonyítékául bemutatnak néhány új készüléket. Egy-egy fénykép vétele, illetve leadása átlagban 14 percig tart; ha a távbeszélővezeték különösen jó állapotban van, vagy ha a légköri viszonyok kedvezőek, mindössze 7 perc alatt „jön ki” egy kép.

Bücsúzól néhány szót még az Agerpres terveiről. Ezek röviden így foglalhatók össze: még jobb szervezés, a nemzetközi hírszolgálat ütemének, követelményeinek megfelelő további korszerűsítés. Tehát: mindent a sebesség és az operativitás növelésének szolgálatába!